

ANGELOLOGIE JE DUCHOVNÍ ASTRONOMIE

Není falešná skromnost říkat, že člověk smí o smyslu svého života jen věřit, že existuje, ale nemůže jej nikdy znát? Nevzdáváme se tím právě pátrání po něčem, co bylo naším úkolem? Co znamená, když se modlíme „buď vůle Tvá“? Potřebuje snad Bůh náš souhlas, aby mohl konat dle své vůle? Nejde spíše o naše vlastní odhodlání poznávat Jeho vůli, abychom se svými činy mohli vřadit do velkého Božího Plánu? A jak vím, zda právě já nejsem v tom Plánu překážkou, když o něm nemám žádné tušení? Může člověk naplnit smysl svého života zcela nevědomě?

Indiánská tradice říká, že dospívajícímu muži se zjeví jeho strážný duch v podobě totemového zvířete a ukáže mu jeho životní poslání. Já takovou vizi měl. Byla průzračná, jasná a ušlechtilá a nezapomenutelně se mi vepsala do duše. Byl to můj strážný anděl, nebo fantazijní produkt mého mozku? Brzy přišla zkouška, jestli chci této vnitřní vizi zůstat věrný. Uvědomil jsem si, že není slučitelná s mým nastávajícím členstvím v komunistické straně. Po dlouhotrvajícím duševním utrpení jsem šel a vrátil přihlášku kandidáta strany. Ztratil jsem místo na univerzitě, získal špatný kádrový posudek a zkazil svůj mladý život hned na začátku. Všichni si mysleli, že nemám rozum a já zakusil, co je to za strach stát sám mimo společenství. A přece: dal jsem přednost vizi utkané ze snů před celým světem a potvrdil tím, že je pro mně existenciálně reálnější než realita.

Zajisté mnozí lidé mají patologické vize, ale ty vyvracejí možnost nadsmyslového vnímání právě tak málo, jako vady zraku vyvracejí lidskou schopnost vidění obecně. Proč by musel být duchovní svět nepoznatelný, transcendentní? Není snad možné pravé zjevení? Měli všichni proroci a náboženští zakladatelé autosugestivní růžové vidiny? Všechny duchovní hodnoty, celá mravní, umělecká a vědecká tvořivost lidstva pramení z inspirace a s jejím popřením popíráme samotné kořeny kultury.

Věnoval jsem víc než dvacet let studiu dějin zjevení. Zkoumal jsem křivky tvořivosti snad ve všech oblastech náboženské i umělecké inspirace a vědecké invence, od prehistorie po současnost, ve všech nám známých civilizacích světa. Čtyři stovky rigorózních matematicko-statistických studií svědčí o jediném: inspirace nejsou na časové ose dějin rozloženy náhodně. Kněží a filozofové, badatelé a umělci, králové a vojevůdci podávají zprávy o snech, vnuknutích a zjeveních, v jejichž důsledku povyšují ty či ony náboženské, státnické, etické a estetické ideje, symboly a kultury božstev. Mnohem častěji, než je myslitelné v rámci náhody, se stejné nebo podobné inspirace objeví na několika místech na zemi současně a nezávisle na sobě. Axiální epocha v 6. století př.Kr., kdy najednou v Řecku, Persii, Indii i Číně vystoupili myslitelé se stejnými myšlenkami, je jeden dobře známý případ takové synchronicity, jakých jsou desítky, snad i stovky.

Jak vysvětlit, když kněží a světci, šamani a mágové, papeži i lámové referují ve stejném okamžiku o přijetí stejné vize? Prastará nauka o andělech to vysvětlovala tím, že sedm archandělů se střídá v kruhu jako duchové času a každý z nich po dobu 72 let inspiruje svět. Po $7 \times 72 = 504$ letech přijde na řadu opět tentýž archanděl a jím inspirovaná témata se dožijí další renesance. Skutečně, alespoň 5000 let, pokud víme, se podobné psychologické vzorce, estetické styly a mravní hodnoty vracejí v pravidelném řádu předpověděným naukou o andělech, a to s ohromující přesností. Katedry teologie a religionistiky se zatím nijak nevypořádaly s touto významnou skutečností. Vyučují dál, jako by neexistovala. Co je s proklamovaným dialogem?

I já se přimlouvám: noetika před ontologií! Kdo to odmítá, kdo se nezabývá analýzou svých možností, ten se zapomněl kdesi v dogmatismu. Dějiny jsou zářivým příkladem toho, že právě zjevení existuje. Ať se za synchronicitou a periodicitou inspirací skrývá cokoli, jedno je jasné: nejsou to pouhé autosugesce. Přicházejí z nějakého společného zdroje, odvěkého a celosvětového. Agnostikové, skeptikové a fideisté – to oni se odmítají zabývat skutečnými

hranicemi a možnostmi lidského poznání. A chybí jim skromnost a pokora, aby uznali, že jsou i lidé, kteří rozvinuli vyšší schopnosti vnitřního zření než oni sami. Kdo se o rozvoj těchto latentních schopností člověka nikdy nepokusil, ať mluví místo o hranicích lidského poznání raději jen o hranicích svého vlastního.

Proč bychom nepřijali angelologii po 700 letech zpět do rodiny věd? Čím se od ostatních věd liší? Astronomie před vynálezem fotografie a meziplanetárních sond se také opírala výlučně o osobní výpovědi astronomů, kteří pozorovali nějaký úkaz na obloze - například přelet meteoru. Jako kritérium pravdivosti mohlo sloužit jen to, že pozorovatelé na různých místech na Zemi nezávisle na sobě pozorovali a zapsali tentýž jev. V případě cyklických úkazů (meteorické roje, komety, zatmění) také schopnost předpovídat jejich výskyt. Navzdory tomu, že neměla k dispozici jiné prostředky, se astronomie vždy považovala za vědu.

Angelologie je duchovní astronomie. Je to věda o introspektivním pozorování úkazů na duchovní obloze. Tato analogie mezi astronomií a angelologií je prastará a hluboká. Slova *hvězda* a *anděl* jsou v biblické mluvě považována za synonyma a Bible o andělech mluví jako o hvězdách, protože andělé jsou považováni za duchovní inteligence hvězd (1M 37:9, Ž 148:3, Job 38:7, Iz 24:23). O padlých andělech se mluví jako o padlých hvězdách (Iz 14:32, Zj 12:4). Pozorování vnějších světél na noční obloze odpovídají vnitřní světla, čili inspirující andělé – protože poznání je pro nás zážitkem vnitřního světla. I tato vnitřní světla mají své zákonitosti a cykly, stejně jako planety. V čem je tedy rozdíl? Astronomové pozorují nebeská světla pomocí zrcadel a čoček, jež by také dávala zkreslený nebo žádný obraz, kdyby byla křivá. V případě vnitřních světél je tím zrcadlem a čočkou naše vlastní duše. Jen ctnostná a čistá duše vidí Boha (Mat 5:8).

RNDr. Emil Pálež, CSc., sofiolog